

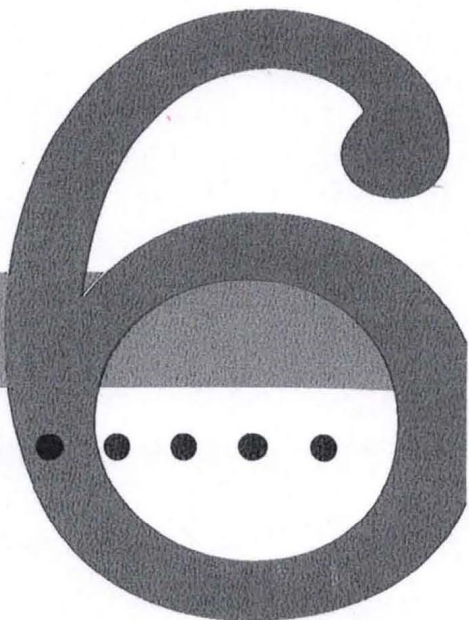
• • • • • • • • • •

Studime te Shkurtra Biblike

• • • • • • • • • •

Larry Lea

Shpirtërafituesi

Larry Lea

Shpirtërafituesi

Josua Verlag

Shtëpia botuese „Josua“
Shoqata e misionit kristian „Joshua“
Kirchsteig 6
12524 Berlin

Perkthyer nga: Mrs. Albania

© 1990 Larry Lea
Fragment nga libri „Nëse dikujt i mungon urtësia“ Pjesa 1
Botuar nga
Fjalë të jetës
Augustinusstr. 43
42857 Remscheid

Titulli i origjinalit: „Wisdom don't live without it“ nga botuesi
Thomas Nelson, Inc., Bxo 141 000, Nashville TN 37214, USA

Përmbajtja

I urti fiton shpirtëra	6
Arësyeja Nr. 1: Zoti të ka porositur, të fitosh shpirtëra	8
Arësyeja Nr. 2: Ti je mbushur me fuqinë e Perëndise, për të fituar shpirtëra	12
Arësyeja Nr. 3: Nëpërmjet fitimit të shpirtërave, ti mbush zemrën tënde	18
Arësyeja Nr. 4: Ndjenja e mëshirës në ty rritet, kur ti fiton shpirtëra	22
Arësyeja Nr. 5: Njerëzit vdesin dhe shkojnë në ferr	32
Të bëhesh një rojtar i vërtetë	37

I urti fiton shpirtëra
(ti ndihmojë njerëzit të vijnë tek Jezusit)

„Fruti i të drejtit është Pemë e Jetës dhe kush fiton shpirtëra është i urtë.“ (Fj. urta 11, 30)

A dëshiron ti që sot jeta jote të jetë Pemë e Jetës - jo e vdekjes? Një rrugë për tek jeta e Zotit? Të jesh ai që mban frytin e Shpirtit të shenjtë në këtë botë të errët e të turbullt?

Të jesh Pemë e jetës do të thotë, të fitosh shpirtëra! E para përgjegjësi e jotja para Perëndisë, detyra jote me e rëndësishme, qëllimi yt i parë në jetë është: të fitosh shpirtëra. Kjo është ana më e rëndësishme e karakterit të një njeriu të urtë. Kjo është porosia e madhe. Kjo është gara e madhe e vrapimit, për të cilën flet Pali. Ky është qëllimi i jetës tënde. Kjo është arsyeja më e rëndësishme e ekzistencës tënde. Gjithshka tjetër është e dorës së dytë.

A e ke pyetur ndonjëherë veten, përse i la Zoti njerëz të caktuar, të hyjnë në jetën tënde? A je çuditur ndonjëherë që ke miq në pjesë të ndryshme të atdheut tënd dhe ndoshta në gjithë botën - njerëz, që në një shekull tjetër ti s'do ti kishe njohur kurrë? A e ke pyetur ndonjëherë veten përse Perëndia ti ka dhënë pikërisht ty fëmijët e tu, përse ata lindën pikërisht në familjen tënde? A e ke vrrarë ndonjëherë mendjen për kolegët e tu të punës? A je habitur ndonjëherë për „takime të rastësishme“ me njerëz të cilët i ke ndeshur gjatë një udhëtimi të shkurtër me autobuz, në një stacion treni apo duke bërë pazarin?

Unë do të të përgjigjem! Kjo ndodh, me qëllim që ti t'u dëshmosh këtyre njerëzve, se Jezusi është Zoti. Në një vend të përcaktuar të kësaj toke, ku ti gjendesh në një periudhë të

përcaktuar kohë, Zoti nuk ka asnjë lajmëtar tjetër veç gojës sate. Zoti nuk ngarkon askënd tjetër përveç teje me përgjegjësinë për njerëzit, me të cilët ti vihesh në kontakt të përditshëm.

Ky mendim të bën ty të vish në vete. Ky është një mendim që të ve në provë. Unë lutem, që ky të bëhet motivi më i lartë i jetës tënde!

Unë jam plotësisht i bindur, se ty do të të hiqet urtësia*, derisa të kuptosh se këtu qëndron përgjegjësia jote kryesore në jetë; të jesh lajmëtar i Perëndisë. Gjithashtu, besoj se vetëm kur ta pranosh këtë përgjegjësi dhe ta zbatosh atë, do të jesh mbi këtë tokë një Pemë e Jetës.

Nëse ti nuk e pranon këtë përgjegjësi, ti pengon „Rrjedhën e ujit të gjallë“, që Perëndia e ka caktuar të rrjedhë nëpërmjet jetës tënde.

Nëse ti nuk e aprovon dhe nuk e pranon këtë përgjegjësi, ti nuk je në gjendje të mbash bollëkun e frytit të Shpirtit të shenjtë.

Nëse ti nuk ia nënshtron veten kësaj përgjegjësie nuk je në gjendje të marrësh bekimet e mëdha që ke synuar, të cilat Perëndia dëshiron ti derdhë në çdo aspekt të jetës tënde.

Unë do të të përmend pesë arsye, përse ti ndihmosh njerëzit të vijnë tek Jezusi (përse ti duhet të fitosh shpirtëra).

*Urtësia është aftësia që vjen nga Perëndia për të kuptuar një situatë dhe për të ditur çfarë duhet të bësh për të kryer dëshirën e Perëndisë në këtë situatë.

Efesianëve 1, 17 - 19 , Libri i dytë i mbretëve 4, 1 - 7 dhe 6, 1 - 11

Arësyeja Nr. 1
Perëndia të ka porositur, të fitosh shpirtëra

Arësyeja kryesore, përse ti ke përgjegjësi të fitosh shpirtëra (ti ndihmohesh njerëzit të vijnë tek Jezusi) është, se Zoti ty të ka porositur për këtë. Jezusi thotë në fund të ungjillit sipas Mateut:

„Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell dhe në tokë. Prandaj, shkoni e bëni nxënës të mi të gjithë popujt! Pagëzoni ata në emër të Atit, të Birit e të Shpirtit të shenjtë, dhe mësojini të zbatojnë gjithshka që ju kam urdhëruar! Ta keni të qartë. Unë jam me ju gjithmonë, deri në mbarim të kësaj epoke!“
(Mateu 28,18 - 20)

Vini re, Jezusi thotë: „Shkoni“. Kjo mund të përkthehet edhe: „ndërsa të shkoni.“ Ndërsa të shkoni, ju duhet të bëni disa gjëra. Kjo do të thotë porosinë e Jezusit, ta bësh pjesë përberëse të jetës tënde të përditëshme. Ndërsa të shkoni... me fjalë të tjera, ndërsa punon si mbledhës i mbeturinave... ose, ndërsa merrni përsipër detyrën si avokat... ose si sekretar... ose si shtëpiake... ose si mësues... ose në çdo lloj profesioni apo punë që ti ushtron çdo ditë - Jezusi ka përcaktuar për ty tre gjëra. Bëjini të gjithë kombet nxënës të mi. Me fjalë të tjera, të jesh për çdo njeri që takon, një misionar. Ky është urdhër.

Pagëzoni ata. Me fjalë të tjera, sillini ata në pendesë dhe pagëzoni në rinimin e Jetës në emër të Atit, të Birit e të Shpirtit të shenjtë. Me fjalë të tjera, pagëzoni ata me Njohjen dhe Praninë e Perëndisë, Atit. Me fjalë të tjera, pagëzoni ata me Njohjen dhe Praninë e Jezu Krishtit. Pagëzoni ata me Njohjen dhe Praninë e Shpirtit të shenjtë. Sillini ata, të jetojnë në bollëkun e Pranisë së Perëndisë!

Sillini ata, që, jo vetëm të bëhen të vetëdijshëm për ekzistencën e Perëndisë dhe për mëkatet e tyre! Pali gjeti njëherë në Efes 12 burra, që ndodheshin në këtë gjendje.

„Dhe ai (Pali) iu foli atyre: A e morët Shpirtin e shënjtë kur u bëtë besimtarë?“ Por ata iu pergjigjën: „Ne as që kemi dëgjuar (ndonjëherë) se ka Shpirt të shënjtë. Pali i pyeti: Çfarë pagëzimi keni marrë atëherë?“

„Ata iu pergjigjën: Pagëzimin që vjen nga Gjon Pagëzori. Atëherë Pali iu shpjegoi: Gjoni i pagëzoi të gjithë ata që donin të fillonin një jetë të re. Por edhe tha se, ata duhet të besojnë në atë që vjen pas tij, pra në Jezusin. Kur e dëgjuan këtë ata u pagëzuan në emër të Jezusit, Mesisë. Kur Pali vuri duart mbi ta, në ta zbriti Shpirti i shënjtë dhe ata filluan të flitnin në gjuhë të panjohura dhe të profetizonin“ (Vepr. 19, 2-6).

Ne jemi ngarkuar me detyrë të pagëzimeve burra e gra në emër të Atit... dhe të Birit... dhe të Shpirtit të shënjtë. KY është urdhër.

Mëshohuni ti përmbaheni asaj për të cilën ju kam porositur. Me fjalë të tjera, ne nuk duhet vetëm ti sjellim njerëzit në udhë të mbarë dhe pastaj ti lemë vetëm. Ne duhet ti mësojmë ata të bëhen dishepuj, të vijnë në Pjekurinë e Jezu Krishtit, në fillim me qumështin dhe pastaj me ushqimin e fortë të fjalës. (shih 1. Kor. 3,2)

Por çfarë duhet tu mësojmë ne atyre? Duhet tu themi gjithshka që i tha Jezusi dishepujve të tij. Asgjë me pak nuk duhet tu themi, duke kujtuar se mund të përmendim vetëm ato pjesë që na pëlqejnë ne, apo vetëm ato pjesë që ne besojmë se janë më kulminantet. Duhet tu themi gjithshka. Nuk na lejohet të themi më tepër nga çka thënë Jezusi, duke futur aty dhe

mendimet tona. Duhet tu themi vetëm çka thënë Jezusi dhe asgjë më tepër. Kjo është përgjegjësia që na është ngarkuar. Dhe ky është urdhër.

Tre urdhëra që përfshihen në një urdhër të madh: Kjo është përgjegjësia jonë. Për këtë s'duhet të kemi asnjë dyshim, sepse kjo është e sigurt si zeza mbi të bardhë. (shih Mateun 28,18 - 20)

Pyetja e madhe është: A do ta zbatojmë ne atë për të cilën na ka porositur Jezusi?

Para disa vjetësh, kur bënim shërbesa në Kishën Baptiste, në Beverli Hills të Dallasit, në mitingjet tona vinte dhe një vajzë hipi me emrin Kristi. Ajo më parë drogohej, por pasi e kishte pranuar Jezusin si shpëtimtarin e saj personal dhe Zotin e saj, filloi të lexonte rregullisht Biblën dhe një ditë prej ditësh u bë e vëmendshme ndaj urdhërit të Misionit. Meqë sapo ishte bërë kristiane dhe nuk i kishte dëgjuar ende të gjitha shkaqet që sillnin njerëzit për të sqaruar, pse nuk zbatonin porosinë e Jezu Krishtit, ajo e mori këtë urdhër ashtu siç e thotë vetë kjo fjalë: si një urdhër. Kudo që shkonte u thoshte atyre që ndeshte „unë duhet ta bëj këtë.“

Dhe pastaj fillonte tu thoshte atyre se Jezusi ishte Zoti i jetës së saj dhe se ai prandaj kishte ardhur, për të qenë edhe Zoti i njerëzve të tjerë. Ajo fillonte gjithmonë me këto fjalë „unë duhet ta bej këtë“

Dhe kishte të drejtë! Kjo është pikërisht ajo që tha Jezusi se duhet të bëjmë. Kjo është përgjegjësia jonë. Është qëllimi ynë në jetë. Është puna jonë nr. 1 mbi këtë tokë - tu tregojmë të tjerëve për Jezu Krishtin, tu tregojmë çbëri „Ai“ duke u kryqëzuar dhe ç'do të bëjë ai në jetën e njerëzve.

Kjo vajzë hipi i sillte njerëzit njerin pas tjetrit tek Jezusi. Ajo as që e kishte idenë se punët mund të shkonin ndryshe. Ajo bëri atë që i kishte urdhëruar Jezusi. Ne çiltërsinë e saj, ajo që një nga besimtares më të mira që kam parë ndonjëherë, që i ndihmoi njerëzit të vinin tek Jezusi.

Bota kërkon shpresëhumbur një përgjigje. Problemet janë të jashtëzakonshme. Hallet e njerëzve shumë të ngatërruara. Pengesat lartësohen si male. Njerëzit çirren për zgjidhje, udhëzime, për një përgjigje të qartë. Ata kërkojnë dikë që të hapë gojën e tu tregojë çfarë ka përjetuar ai me Jezusin.

Çfarë do të ndodhte, sikur Jezusi të të shfaqej me të vertetë, pikërisht në atë vend ku ti je duke lexuar këtë libër?

Përfytyro, sikur të ishe duke e parë tek qëndronte, krejtësisht i gjallë, përpara teje. Ç'do të ndodhte sikur ai të të thoshte: „Lerë librin aty, ngrehu dhe shko e thuaji atij që do të ndeshësh në rrugë të vijë tek unë.“ A do ta kishe bërë ti këtë?

Në fakt, miku im. Ai është krejt real. Fjala e tij nuk ka ndryshuar. Mendimi i tij për ata që fitojnë shpirtëra është njëlloj si atëherë, kur ai shpërndau dishepujt e tij, para se të ngjitej në qiell. Jezusi thotë sot e kësaj dite:

Ti je prifti im.

Ti je shërbëtori im.

Ti je ambasadori im.

Ti je lajmëtari im.

Shko pra! Dhe ndërsa shkon, hap gojën dhe thuaji atij që do të ndeshësh: „Jezusi është shpëtimtari. Jezusi është Zoti.“

Arësyeja e parë, përse duhet të fitosh njerëz për Jezusin, është, se ai të ka urdhëruar! Ai të thotë: „Bëje këtë.“

Arësyeja Nr. 2
Ti je mbushur me fuqinë e Perëndise,
për të fituar shpirtëra

Arësyeja e dytë, përse ti duhet të fitosh shpirtëra, është se ti ke marrë fuqi për ta bërë këtë. Përpara se Jezusi të largohej nga dishepujt e tij për tek Ati, ai u tha atyre të qëndronin në Jeruzalem për të pritur premtimin e Atit, „për të cilin ju fola unë (tha ai); sepse Gjon Pagëzori i ka pagëzuar njerëzit me ujë, por së shpejti ju do të pagëzoheni me Shpirtin e shenjtë“ (Veprat 1, 4-5).

Jezusi tha me fjalë të tjera: „Së pari merrni fuqinë që ju duhet për punën tuaj.“

Jezusi ua kishte përsëritur shumë herë atyre, se ai nuk do të largohej duke i lënë ata pa ngushëllim. Dhe tani u tha se ata duhet të qëndronin në Jeruzalem, derisa të pagëzoheshin me Shpirtin e shenjtë.

Cili ishte qëllimi i këtij pagëzimi?

Ky pagëzim duhet tu jepte atyre fuqinë-dinamit: „*Ju do të merrni fuqinë kur Shpirti i shenjtë të zbresë tek ju.*“ (Vep. 1,8). Fjala „Fuqi“ greqisht quhet „dynamis“, rrënjë e fjalës sonë „dynamit“. Ketu bëhet fjalë për një fuqi shpërthyesë, që mund të trandë gjithë botën. Shpirti i shenjtë nuk të është dhënë me qëllim që, sa herë të shkosh në kishë, të të përshkojnë trupin mornica të shenjta. Ai nuk ka zbritur mbi ty që të të dhurojë ndjesi të bukura. Ti je mbushur me Shpirtin e shenjtë, me qëllim që të kesh fuqi të zbatosh atë që të porosit Perëndia. Ti duhet ta mbartësh mesazhin e Perëndise në çdo vend ku ti shkon- „në Jeruzalem dhe në mbarë Judenë, në Samari dhe deri në skajin më të largët të botës“ (Vep. 1,8).

Vërei me kujdes të katër sferat e përgjegjësive sate:

- * Në Jeruzalem - ata, të cilët i ke më të afërtit, rrethi yt familiar, shokët e tu të ngushtë.
- * Në Jude - miqtë e tu.
- * Në Samari - rrethi yt i të njohurve.
- * Deri në skajin më të largët të botës - ata, të cilët ti nuk i njeh fare dhe që i ndesh „krejt rastësisht“.

S'ka rëndësi, ku shkon dhe me kë rri. Shpirti i shenjtë të është dhënë që të kesh fuqi dhe kurajo për të hapur gojën e për tu treguar të tjerëve se Jezusi është shpëtimtari yt.

A dëshiron ti me gjithë zemër ta shohësh fuqinë e Perëndisë tek bëhet realitet në jetën tënde të përditëshme?

Unë lutem, që përgjigja jote të jetë një „po“ e qartë. Por disa prej jush ndoshta përgjigjen: „Unë s'jam shumë i sigurt për këtë, Leri.“

Nëse sot, kjo është përgjigja jote, dëshiroj të të lutem: rishikoje jetën tënde dhe pyete veten nëse e ke përjetuar ndonjëhere me të vertetë fuqinë e Perëndisë. Apostull Pali shkroi se dëshira e zemrës së tij ishte „të njihte Mesinë dhe fuqinë e Ringjalljes së tij dhe të merrte pjesë në vuajtjet e tij“ (Filip. 3,10). Pali e shkroi këtë, në një kohë kur kishte shumë vite që e njihte Zotin!

Nëse e ke përjetuar ndonjëhere fuqinë e Perëndisë në jetën tënde...nëse e ke përjetuar ndonjëherë atë, që fuqia e Perëndisë rrjedh nëpërmjet teje tek të tjerët...gjithshka që mund të thuash është: „Më jep më shumë. Dua më shumë. Unë dëshiroj që kjo fuqi të rrjedhë në jetën time çdo ditë, çdo minutë, çdo sekondë.“

Si mund të mbushesh ti gjithnjë e më shumë me këtë fuqi të Shpirtit të shenjtë në jetën tënde? Duke dëshmuar sundimin e Jezu Krishtit dhe duke zbatuar urdhërin e misionit.

Vini re se Jezusi urdhërin e misionit për bashkësinë e nis me këto fjalë: „*Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell dhe në tokë.*“ Fill pas kësaj ai thotë: „*Shkoni pra tani...*“ Jezusi është përkujdesur që ne të paisemi me fuqinë e tij nëpërmjet Shpirtit të shenjtë, ndërsa shkojmë dhe u tregojmë të tjerëve, cili është Jezusi, çfarë ka bërë ai në jetën tonë dhe çfarë mund të bëjë ai në jetën e këtyre njerëzve. Fuqia që jepet ka një qëllim. Ne nuk mbushemi me të nëse nuk japim dëshmi, dhe dëshmia jonë është e efektshme, vetëm e lidhur me fuqinë. Është një lloj si me një revolver dhe me fishekët. Njeri është krijuar për tjetrin. Njeri ka nevojë për tjetrin për të përmbushur qëllimin e vet. Pra, fuqia e Shpirtit të shenjtë vjen në jetën tënde që ti të mund të jesh dëshmitar i saj.

Shpirti i shenjtë nuk ka zbritur në jetën tënde, me qëllim që ty të të injektohet një dozë e fuqishme bekimi, sa herë që shkon në shërbesat e Perëndisë. Mund të jetë gjë e pëlqyeshme, që Shpirti i shenjtë të bëjë efekt të fuqishëm njëherë tek ti, me qëllim që ti të marrësh vesh se ai ekziston vërtet. Por mund të ndodhë që ti të mos e ndjesh fare këtë. Unë kam 15 vjet që jam kthyer tek Jezusi dhe s’kam ndjerë pothuajse asnjëherë asgjë. Por unë mora fuqi nga Shpirti i shenjtë dhe sa herë që hapja gojën për tu treguar të tjerëve për Jezusin, çlirohej kjo fuqi tek unë.

E ke dëgjuar ndonjëherë fjalën e urtë që thotë: „Kush e merr me nge, e ze nata rrugës?“ Ky parim vlen edhe përsa i përket marrëdhënieve tona me Shpirtin e shenjtë. Unë kam nevojë për fuqinë e Shpirtit të shenjtë që ti dëshmoj tjetrit sa herë të më jepet rsti. Dhe për sa kohë që unë e përcjell këtë fuqi, ndjej shugurimin (Aftësimi prej Perëndisë për të kryer një shërbim të caktuar) e Perëndisë në jetën time. Unë besoj se kjo i vlen gjithkujt që e ka Shpirtin e shenjtë, burim të fuqisë së tij. Nëse ti nuk e përdor fuqinë e Perëndisë për tu treguar të tjerëve për Jezusin, atëherë ti do ta humbësh atë shugurim

të veçantë, që Perëndia ka sjellë në jetën tënde. Duam të bëjmë dhe njëherë të qartë: Ti nuk shugurohesh nga Perëndia me Shpirtin e shënjtë që ta mbash këtë shugurim për vete. Ti u shugurove, që të hapësh gojën e ta përcjellësh tek të tjerët këtë shugurim.

Ti erdhe në këtë botë për të qënë një kanal i Pranisë së Perëndisë jo për ta grumbulluar këtë Prani, por për të lajmëruar të tjerët.

Unë kisha vetëm disa muaj që isha kthyer tek Jezusi dhe sapo kisha dalë nga një klinikë psiqiatrike, kur lexova fjalët e Jezusit (në Biblën time ato ishin shtypur me bojë të kuqe) dhe u luta për fuqi. Kjo ishte gjithshka që dija të bëja - të lexoja fjalët e Jezusit dhe të lutesha për Praninë dhe Fuqinë e Perëndisë në jetën time.

Askush nuk më lejonte të predikoj në Bashkësi. Pastori im ma lejoi këtë vetëm një herë! Kështu që atëherë „katedra“ ime gjendej shpeshherë nëpër baret e qumështit dhe piteritë e qytetit. Asokohë lutesha herë pas herë, që të më jepej mundësia të predikoj Ungjillin në ndonjë bashkësi të vogël të Teksasit.

Njeriu i parë që ktheva tek Jezu Krishti, qe Xheri Houell, i cili tani është bashkëpunëtori im në Kishën e Shkëmbit në Rockwall. Asokohë Xheri ishte hipi. Ai merrte edhe drogë. Luante tastierë në një orkestrinë rroku. Ai thotë shpesh se, preokupimi i tij kryesor atëherë ishte „të ulej në kopësht e të numuronte fijet e barit për të qetësuar nervat që e ndjente se po i shkatërroheshin.“ Me pak fjalë, Xherri gjendej në vështirësi serioze. Një ditë e thirra dhe i thashë: „Xheri, unë sonte do të predikoj dhe dua që ti të vish me mua në Kishën Baptiste të Nju Londonit dhe të luash në organo gjatë shërbesës.“

Xheri s'po, u besonte veshëve: „Hej, ti do që unë të vij me ty në kishë?“

„Po, kam nevojë për ndihmën tënde.“

„Po, unë s'marr erë fare nga ato këngët.“

I thashë: „Epo mirë atëherë, eja dhe luaj „Hiri magjepsës“. (Qysh atëherë „Hiri magjepsës“ s'qe më kënga e dikurshme.) Më në fund Xheri pranoi dhe pas shërbesës, aty afër mesnatës tha: „Okej, Leri, më trego për Jezusin.“

Deri atëherë s'kisha kthyer askënd tek Jezusi. E dija që Xheri qe në hall të madh. E dija ç'domethënë të jesh në hall se jo shumë kohë më parë e kisha provuar në kurrizin tim një hall të tillë. Unë e ndjeva barrën e hallit të tij dhe thirrjen e thellë e të dëshpëruar për një zgjidhje në jetën e tij. Dhe pëshpërta një lutje: „Jezus, mbushe gojën time. Më jep atë ç'ka duhet të them.“ Dhe në mesnatë nisëm të flasim për Jezusin.

Miku im, Perëndia ka nevojë për dikë që të jetë aq i prekshëm, sa të ndjejë plagët e dikujt, dhe të këtë aq guxim sa të hapë gojën e të shpërndajë mesazhin e Jezusit.

Kur nisa të flas, Shpirti i Perëndise filloi të bëjë efekt dhe më në fund rreth orës 4:30 të mëngjesit Xheri pyeti: „Po si ta marrësh?“ Aty mu bë e qartë, se në fakt, as që e kisha idenë, se si t'ia shpjegojë dikujt, si mund të shpëtojë. Kështu që, i thashë të vetmen gjë që më ra ndër mend: „Xheri, merre Biblën, lexo Mateun 5, 6 dhe 7 dhe thirr me sa të ha zëri: „Jezus! Jezus! Jezus!“ Dhe po qe se të prek e kupton që e ke marrë.“

Xheri ndoqi udhëzimet e mia se nuk dinte ç'të bënte tjetër. Mori Biblën, lexoi kapitullin e Mateut, nisi të thërrase Perëndinë dhe Zoti e shpëtoi atë mrekullisht. Që aty Xheri doli në rrugë, dhe shkoi tek bateristi i orkestrinës së vet, Maksi, që banonte në po atë lagje. Xheri më tha që duhej të

flisja' edhe me Maksin. Dhe s'kish kaluar ende një vit, kur Xheri nisi të prëdikonte dhe unë këndoja në shërbesat e tij. Ne pamë se si gjatë një ungjillizimi 3 ditor, 90 të rinj ia dhanë, jetën Jezusit dhe pastaj njemijë të tjerë në 90 ditët që pasuan!

Perëndia nuk pati nevojë për ne ngaqë qemë shumë të hollë nga mendja apo ngaqë dinim shumë për Perëndinë dhe Biblën. Por ne dinim boll, për të qenë me të vërtetë të rrezikshëm. Ne e dinim, si njeri ashtu dhe tjetri se Jezusi kishte bërë diçka të jashtëzakonshme në jetën tonë dhe e dinim se kjo do të ndodhte edhe me të tjerët. E dinim se Perëndia kishte premtuar të na jepte fuqinë që na duhej, për tu dhënë të tjerëve pikërisht këtë mesazh!

Ti duhet të fitosh shpirtëra! Ti je mbushur me fuqi, me qëllim që të mund të fitosh shpirtëra. Pra...

Arësyeja Nr. 3
Nëpërmjet fitimit të shpirtërave,
ti mbush zemrën tënde

Arësyeja e tretë, përse ti duhet të fitosh shpirtëra, është se vetëm duke fituar shpirta ti përjeton përmbushje të vërtetë. Të fitosh shpirtëra, ky është kuptimi i vërtetë i jetës tënde. Si kristian ti s'ke asnjë kuptim tjetër të vërtetë. Për këtë arsye, e vetmja rrugë në jetë për të qenë e përmbushur është të fitosh shpirtëra.

Shumë njerëz mendojnë se kuptimi i jetës së tyre, janë fëmijët. Ose paraja. Ose të shëndoshurit apo të dobësuarit.

Pyeta njëherë një burrë: „Përse jeton ti?“

Ai tha: „Jetoj që të punoj.“

E pyeta: „Përse të punosh?“

„Që të fitoj para.“

„Përse i do paratë?“

„Të paguaj qiranë e shtëpisë dhe të blej ushqim.“

„E përse tu dashkan këto?“

„Që të ushqehem dhe të kem një vend të sigurt për të fjetur.“

„Pse u dashka të hash e të flesh?“

„Që të jem i fuqishëm.“

„Përse të duhet fuqia?“

„Që të mund të punoj.“

A është puna arsyeja për të cilën ti jeton? Jò! Arsyeja e vërtetë përse ti ke ardhur në këtë botë, është se ti duhet të ndikosh tek njerëzit dhe ti sjellësh ata në mbretërinë e Perëndisë.

Qëllimi i jetës tënde nuk është të luftosh kundër shpirttrave të këqinj. Kjo është njëra anë e atij roli që ti duhet të luash në kthimin e njerëzve tek Jezusi. Por nuk është arsyeja e vërtetë e ekzistencës tënde.

Synimi i qenies tënde nuk është të ndërtosh një shtëpi dhe të shijosh gjërat e bukura të jetës. Këto ti ndoshta do ti kesh si një nga bekimet e Perënsisë, të cilat do të të shtohen, nëse ti, së pari kërkon mbretërnë e Perëndisë dhe drejtësinë e saj. (shih Mateun 6, 33) por kjo nuk është ajo për ç'ka ti jeton.

Arësyeja për të cilën ti jeton, është të marrësh premtimet e Perëndisë. Të mbushesh me fuqinë e Perëndisë dhe të drejtosh të tjerët për tek Perëndia.

Vendimi yt në jetë, duke filluar që nga momenti kur ti njeh Jezusin, e deri në çastin e vdekjes është, të sjellësh tek Jezusi sa më shumë njerëz që të mundesh.

Kur një ditë, të qëndrosh para Jezusit, nuk do të jesh i rrethuar nga ata që shërove (vetëm në rast se ky shërim i ka sjellë ata tek Jezusi).

Pyete veten, përse shëroi njerëz Jezusi? I shëroi për tu treguar atyre cili është. Jezusi tha: „Unë jam drita e botës“ (Gjoni 9,5) dhe njëkohësisht shëroi sytë e një të verbri, si vërtetim të pretendimit të vet. Jezusi tha: „Unë jam buka e jetës.“ (Gjo. 6, 35) dhe dishepujt sollën ndërmend, se ai sapo kishte ushqyer 5 mijë njerëz. Jezusi tha: „Unë jam Ringjallja dhe Jeta.“ (Gj. 11, 25) dhe po atë çast nxorri Llazarin nga varri. Mrekullitë e Jezusit ishin si shembuj të cilat njerëzit duhet ti shihnin me sytë e tyre për të kuptuar cili ishte Jezusi, më qëllim që të kryenin pendesën, dhe të pranonin faljen e Perëndisë.

Mrekullitë nuk qenë ndodhira të paqëllimshme. Ato, lëshuan rrënjë dhe u mbështetën në një qëllim krejt të përcaktuar, dhe ky synim ishte, të tregojë rruga e Perëndise. Ky synim ishte, të fitoheshin shpirtëra!

Njëherë shkova për vizitë në shtëpinë e tim ati bashkë me Melvën. Kjo ndodhi pikërisht para se im atë të kthehej tek Jezusi. Babai im është njeri shumë i ashpër. Ai i përket një kategorie njerëzish, të ashpër dhe miqësorë njëkohësisht. Kur hymë në shtëpi, e gjetëm në kuzhinë tek po mendohej të priste thoin e gishtit të madh të këmbës me briskun e xhepit. Thuaj pastaj, që s'është i ashpër!

Në atë kohë unë lexoja „fjalët e Jezusit dhe lutesha për fugi“ dhe isha i thelluar në besimin, se Jezusi për të cilin lexoja, është sot njësoj si dikur. Pra e ndoqa për një kohë të gjatë tim atë, tek mendohej të priste thoin, dhe me në fund i thashë: „Baba, Jezusi mund të ta sherojë thoin tënd të sëmurë.“

Të tërë shpërthyem në të qeshura. Pastaj, babai tha: „O.K., nëse mendon se Jezusi mund ta sherojë thoin, a nuk i lutesh njëherë?“

Thashë: „Në rregull.“ Vura dorën mbi gishtin e tij dhe thirra: „Në emër të Jezusit...“ dhe vetem pastaj nisá të lutesha më gjithë shpirt. Pas një jave, babai më mori në telefon dhe gjëja e parë që tha qe: „Leri, s'e merr dot me mend sa shpejt u shërua thoi...“

Fundi i historisë është që babai im e përjetoi fuqinë e Perëndisë nëpërmjet një ngjarjeje të papritur tek tavolina e kuzhinës dhe shërimit të thoit të këmbës. Dhe kjo ngjarje, me fuqinë e Zotit, e ktheu atë tek Jezusi!

Arësyeja e vërtetë, përse ti ke marre Praninë e Zotit dhe Fuqinë e tij në jetën tënde është, që ta mbartësh Jezusin tek njerëzit si shpëtimtarin e tyre personal.

Porosia për ty është: fito shpirtëra! Ti je mbushur me fuqinë e duhur për këtë qëllim.

Ti mund të kesh përmbushje në jetën tënde vetëm nëse fiton shpirtëra. Pra...

Arësyeja Nr. 4
Ndjenja e mëshirës në ty rritet,
nëse ti fiton shpirtëra

Arësyeja e katërt, përse ti duhet të fitosh shpirtëra, është që ty nuk të braktis ndjenja e mëshirës.

Nëse ti nuk je dëshmi për të tjerët dhe nuk fiton shpirtëra, gurrat e mëshirës tek ti shterojnë dhe ti bëhesh njeri shumë i vrazhdë.

Nëse ti nuk e hap gojën dhe nuk e le Lumin e fuqisë së Perëndisë të rrjedhë jashtë jetës sate, atëherë ti i pret rrugën Lumit të Jetës (ky është Lumi i Shpirtit të shënjtë, që rrjedh nëpërmjet teje). Dhe ti duhet të kujdesesh që ky Lumë të mbetet i tillë dhe jo të kthehet në pellg.

Ndoshta, do të thuash: „Unë, Leri, mendova se Prania dhe Fuqia e Perëndisë janë në jetën time për të më sjellë paqe.“

Unë të siguroj, se, sapo të hapësh gojën dhe tu tregosh të tjerëve për Jezusin, do të rrjedhë aq shumë paqe në jetën tënde saqë do të mund të të merrte gjumi kudo dhe në çdo kohë menjëherë.

Ose ndoshta do të thuash: „Për mua, Leri, koncepti i Pranisë së Perëndisë është që të marr sa më shumë dashuri.“

Kur ti të hapësh gojën, e tu tregosh të tjerëve çfarë ka bërë Jezusi në jetën tënde dhe çfarë dëshiron të bejë ai në jetën e tyre, nga ty do të derdhet aq shumë dashuri, sa kurrë ndonjëherë.

Në bashkësi ne diskutojmë shpesh dhe themi se ne e errësojmë dhe e mpijmë Shpirtin e shënjtë në jetën tonë.

Ç'domethënë kjo konkretisht?

Unë besoj, se kjo do të thotë, që ne në jetën tonë e mbajmë brenda vetes Shpirtin e shënjtë dhe kështu ai s'është më i lirë të bëjë atë që dëshiron.

A dëshiron ti të jesh vetëm ky që je? Ti nuk dëshiron të jesh askush tjetër, pasi Perëndia të ka krijuar sipas shembëlltyrës së vet krejtësisht të pashoq dhe të papërsëritshëm. Dhe ti e ndjen veten në siklet kur dikush mundohet të të japë një formë tjetër! Lëvduar qoftë Perëndia - ajo, as një flok borë nuk e krijon të ngjashëm me një tjetër. Ajo na beri të gjithëve të ndryshëm nga njeri-tjetri. Ti nuk mund të jesh unë, ashtu si unë nuk mund të jem ti. Seicili nga ne është „i papërsëritshëm“. Kurrë nuk gjenden dy gjurma gishtërinjsh identike. Seicili nga ne ekziston vetëm një herë.

Shpirti i shënjtë është gjithashtu po kaq i veçantë dhe i papërsëritshëm dhe ka një detyrë të veçantë. Shpirti i shënjtë është personi më i lartë i ngarkuar me një porosi. Nëse ti do të pengoheshe në përmbushjen e detyrës tënde në jetë, ose ngaqë nuk e bën dot, ose dikush tjetër mbase të pengon në kryerjen e kësaj detyre, a nuk do të ndjeheshe ti i dërrmuar e i trishtuar për humbjen e potencialit tënd?

Kjo vlen dhe për Shpirtin e shënjtë.

Shpirti i shënjtë në ty ka mall të fitojë njerëz për Jezusin dhe ti forcojë ata në besim.

Ai ka mall të shohë se si rritesh ti në plotësinë për të cilën të ka krijuar Perëndia. Kjo është detyra e Shpirtit të shënjtë. Dhe nëse ne e mbajmë brenda vetes Lumin e Pranisë së Perëndisë ne pengojmë Shpirtin e shënjtë në përmbushjen e detyrave të tij.

Shpeshherë më telefonojnë njerëz të ndryshëm dhe më thonë: „Jam me depresion“. Por unë jam i bindur se nuk bëhet gjithmonë fjalë për depresione klinike. Më së shpeshti ata përjetojnë pikëllimin e Shpirtit të shenjtë brenda tyre.

Para disa muajsh, një nga miqtë e mi më të dashur pësoi një ndryshim të madh në jetën e tij. Perëndia e udhëhoqi atë drejt një vendimi që të transferohej në një qytet tjetër dhe të pranonte atje një punë të re në shërbim të Perëndisë. Ai u trishtua thellësisht. Dhe ngaqë ai qe i trishtuar u trishtova dhe unë. Sepse dëshira e zemrës sime ishte që ai ta përmbushte plotësisht porosinë e Perëndisë. Po kështu ndjehet edhe Shpirti i shenjtë kundrejt teje, vetëm se njëqindmilionë herë më fort. Ai është afër teje më shumë se çdo person tjetër, marrë në rrafshin natyror. Ai të ka pushtuar shpirtin në kuptimin e plotë të fjalës. Dhe kur ai ndjehet i trishtuar i mërzhitur, i mpirë - merre me mend se çfarë ndodh në shpirtin tënd. Ti mund tia vesh emrin depresion. Në të vërtetë është Lumi i Shpirtit të shenjtë që pengohet dhe ndalet brenda teje.

A dëshiron ti me gjithë zemër të kesh drejtësinë, paqen, gëzimin, dashurinë dhe urtësinë e Perëndisë, në një masë të tillë që ato të vërshojnë në jetën tënde? Kjo nuk do të ndodhë, që ti të mësosh parimet biblike. Kjo nuk do të ndodhë nëpërmjet pushtetit apo fuqisë ose së këtejmi, që ti të përjetosh një ngjarje madhështore shpirtërore. Jo. Ky Lumë i Pranisë së Perëndisë do të vijë, nëse ti e lejon Shpirtin e shenjtë të rrjedhë, të kryejë punën e tij dhe të jetë në ty gjithshka që ai ka mundësi të jetë.

Fituesi i shpirtërave është i urtë, sepse ai është i çliruar nga egoizmi. Perëndia mundohet të të çlirojë nga egoizmi, qysh kur ti je ende fëmijë.

A të ka rënë ndonjëherë në sy kjo? Foshnjat jetojnë në një botë ku gjithshka vërtitet rreth tyre. Më ushqe, më laj, më ndërro, më përkund, më mbaj hopa. Kjo është një botë unë-, e imja-, mua- e foshnjës.

Por ama, kur ti vendose të ndjekësh detyrën e Shpirtit të shenjtë në jetën tënde, thua atë që tha Jezusi: „*Biri i njeriut nuk ka ardhur që ti shërbehet, por që të shërbejë dhe të flijojë jetën e tij si çmim për çlirimin e shumë vetave.*“ (Mat. 20, 28)

Jezusi nuk pati qëndrimin - „I pari jam unë.“ Ai mori shaminë dhe i fshiu këmbët dishepujve të vet. Perëndia do të të çlirojë nga më i keqi i „-izmave“ që kanë ekzistuar ndonjëherë, nëse ti e lejon Shpirtin e shenjtë të veprojë tek ti dhe nëpërmjet teje. Nuk është as komunizmi, as socializmi, as taoizmi. Është unë-izmi.

Unë ngazëlloj për atë ditë, kur çdo kristian që njoh, do të bëhet llafazan për Lajmin e mirë të Jezusit.

Unë ngazëlloj për atë ditë kur njerëzit, do të pushojnë së foluri për vete dhe do të fillojnë të flasin për Zotin e tyre. Ngazëlloj për atë ditë kur njerëzit do të pushojnë së ankuari për problemet e tyre dhe do të fillojnë të flasin për Zotin, i cili mundet dhe dëshiron ti shpëtojë nga të gjitha të këqijat.

„Por“, thua ti „unë s’kam prirje tu jap njerëzve dëshmi të tilla, Leri.“ Nuk e ve re fare ti, se Perëndia përpiqet sadopak të të çlirojë nga natyra dhe prirjet e tua të vjetra?

Të tjerë njerëz më thonë: „Unë kam frikë, tu tregoj të tjerëve për Jezusin.“ Ose thonë: „Kam frikë se ç’do të mendojnë të tjerët për mua.“

Unë po të them, se nga ç’gjë duhet të kesh vërtet frikë. Lexova njëherë atë që ka thënë Jezusi këtu: „*Asnjë nxënës nuk është*

më i madh se mësuesi i tij dhe asnjë skllav më i madh si i zoti. Nxënësi duhet të jetë i kënaqur kur trajtohet si mësuesi i vet, dhe skllavi kur trajtohet si i zoti. Nëse zotin e shtëpisë e quajnë Satan, aq më tepër do të thuhet për shtëpiakët e tij! Ndaj mos kini frikë nga asnjë njeri! Ajo që është ende e fshehur, duhet të dalë në dritë, kurse ajo që akoma nuk e di asnjëri, duhet të zbulohet. Atë që po jua them sy për sy, përcilleni publikisht, e atë që po jua them tinëz, predikojeni në gjithë botën. Mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund ta vrasin shpirtin. Kini frikë nga Zoti, i cili mund të dërgojë në rrënim të përvetshëm, edhe shpirtin edhe trupin.“ (Mat. 10, 24-28)

Nëse ti hap gojën dhe zë e u tregon të tjerëve për Jezusin dhe për atë që ai bëri në jetën tënde, gjëja më e keqe që mund të të bëjë dikush, është të të vrasë. Dhe Pali tha: „Për mua jeta është Jezusi dhe vdekja është fitore.“ (Fil. 1, 21). Po kështu, nëse ata të bëjnë ty më të keqen, kjo është më e mira për ty!

Jezusi na thotë se ne duhet të kemi frikë nga ai që mund të shkatërrojë edhe trupin, edhe shpirtin. Ky është i njëjti që na ka thënë, se ne duhet të shkojmë, ... dhe gjatë rrugës, ti mësojmë gjithë kombet dhe ti pagëzojmë në emër të Atit, të Birit, të Shpirtit të shenjtë.

Unë po të them: Nëse ke vërtet frikë hyjnore nga Perëndia i gjithëpushtetshëm, atëherë ti e ke mundur frikën njerëzore.

Nëse ti arrin deri aty sa të thuash: „Unë e respektoj atë që thua ti o Perëndi. Unë do ta zbatoj atë, sepse ti thua që ta zbatoj. Prandaj, më ke pajisur me fuqinë tënde. Ti ma ke bërë të qartë, se kjo është detyra e jetës sime, dhe më ke treguar se kjo është detyra e Shpirtit të shenjtë; prandaj unë do ta hap gojën e do të flas“, - unë po të them, se frika e Perëndisë në ty do të rritet - gjë që është fillimi i gjithë urtësisë - dhe

frika njerëzore do të vdesë. Pastaj nuk ka rëndësi se çfarë të thotë shpirti i shenjtë ti e zbaton atë. Merre me mend, ç'ndikim ka kjo! Ajo do të të mësojë, si të përjetosh mirëqenie në çdo fushë të jetës tënde!

Kjo thirrje për të fituar shpirtëra, nuk është pjesë e pesë shërbimeve ndaj Perëndisë (Apostull, Profet, Misionar, Ungjilltar, Mësues, siç, është përshkruar tek Efes. 4, 11). Detyra e pesë shërbimeve konsiston në atë që ti përgatisë besimtarët në punën për fitimin e njerëzve.

Kush e fiton kupën? Traineri apo lojtarët? Lojtarët! Kjo vlen dhe për sa i përket fitimit të njerëzve. Anëtarët e trupit të Jezusit fitojnë njerëz. Udhëheqësit i përgatisin anëtarët e trupit për këtë detyrë.

Kjo është krejt e kundërta e asaj që mendojnë shumë kristianë. Ata mendojnë se është detyra e pastorit që të mbajë predikim, për të fituar njerëz. Bibla nuk thotë kështu. Bibla na mëson se fitimi i shpirtërave është detyrë e çdo besimtari. Dhe, megjithëse pastori, mund të ishte një shembull në këtë fushë, sepse ai atë profesion ka, kjo nuk është përgjegjësia e tij kryesore në bashkësi. Përgjegjësia e tij është, të përgatisë anëtarët e bashkësisë, më qëllim që ata të kryejnë sa më mirë detyrën e tyre.

E përfytyron dot ç'do të ndodhte, sikur secili në bashkësinë tënde ta merrte seriozisht fitimin e shpirtërave? Nesë preokupimi i tij nr-1 do të ishte, që të sillte tek Jezusi të paktën një njeri në javë? Vendi i bashkësisë tënde do të mbipopullohej aq shumë, sa kurrë ndonjëherë! Ose përfytyro sikur gjithësecili të mendohej seriozisht, të fitonte për Jezusin, të paktën, një njeri në muaj...ose një në vit!

Ky do të ishte shtim i vërtetë, ju do të vershonit mbi tokë dhe do ta mbushnit atë me të mirat e Perëndisë!

Vëre historinë e Samaritanit të mirë. Ne e quajmë atë Samaritani i mirë, sepse e shohim si një njeri veçanërisht të mirë. A e di ti se Bibla nuk e quan atë „Samaritani i mire?“ Ai aty quhet thjesht „Një samaritan“ (shih Luka 10, 33).

Kjo histori në Bibël ka tre personazhe kryesore ose grupe personazhesh. Të parët qenë kusarët. Motoja e tyre në jetë ishte: „Ajo që është jotja, është imja dhe unë e marr kur të më jepet rasti.“

Pastaj qe një prift dhe një levitin. Ata shëmbëllëjnë me pjesën më të madhe të njerëzve, të cilët ulen të dielave në shërbesat e Zotit. Pjesa më e madhe e atyre që shkojnë në kishë, e shohin vajtjen në kishë si vërtetim për qenien e tyre kristiane. Ë vetmi kuptim i shërbesës së Zotit është, që tu japë njerëzve një pjesë nga lajmi i Zbulesës së Perëndisë, me qëllim që ata të dalin në rrugë dhe ta shpërndajnë atë më tej tek të tjerët.

Por këta të dy, prifti dhe leviti - kalojnë aty dhe thonë: „Ne po shkojmë në shërbësen e Perëndisë! Prandaj, nuk kemi kohë të merremi me këtë tip.“ Pikëpamja e tyre qe: „Ajo që është imja duhet të mbetet imja, dhe ti s’duhet ta marrësh.“

Perëndia nuk ka thënë se Abrahami, Ati i gjithë besimtarëve, do të bekohej, me qëllim që të ulej mbi këtë bekim, derisa ky të bëhej pluhur - dhe Abrahami bashkë me të.

Jo! Perëndia tha se do ta bekonte atë dhe do ta kthente atë në bekim për të tjerët. Kjo ishte motoja e Perëndisë për këtë rast. Leviti dhe prifti ishin larguar shumë nga e vërteta.

Po sa prej nesh sot veprojnë më mirë se ata? Ne shohim rreth vetes njerëz të çoroditur e të plagosur, që luftojnë për ekzistencën shpirtërore dhe fizike çdo ditë të jetës së tyre. Dhe në vend që të gjejmë kohë për të ndryshuar kalendarin e ditëve tona, të hapim gojën e tu tregojmë atyre për Jezusin u kalojmë pranë dhe bëjmë sikur nuk i shohim. Por ama, aty u ndodh „një samaritan“ - një njeri krejt i zakonshëm -, motoja e të cilit qe: „Ajo që është imja, është edhe jotja dhe nëse të nevojitet, mund ta marrësh.“

Kjo është motoja, në të cilën na thërret Jezusi. Ajo që është imja - lidhja që kam unë me Jezu Krishtin, e vetmja gjë e çmuar, ç'kam unë - është jotja.

Unë e mora falas. Unë e ndaj atë me ty falas. Atë ç'ka bëri për mua ai do ta bëjë edhe për ty. Gjithshka që unë di për Perëndinë, Jezusin dhe Shpirtin e shenjtë, ta jap ty.

Ç'duhet të bëjmë? Duhet të hapim gojën dhe të shqiptojmë emrin e Jezusit. Jo ashtu siç e shqipton tërë bota. Kujdes! A ke vënë re se askush nuk mallekon në emër të Budës! Asnjëri nuk thotë: „Oh, pushtet njerëzor!“ A e ke vrarë ndonjëherë mendjen, për ç'arësyje? Sepse shpirtërat e kësaj bote s'lenë gjë pa bërë për të çshënjtëruar atë emër që qëndron mbi gjithë emrat. Ky emër ka fuqinë, me anë të së cilës njerëzit mund të shpëtojnë. Sepse Jezusi është i vetmi emër nëpërmjet të cilit njerëzit mund të shpëtojnë, shpirtërat e kësaj epoke, bëjnë gjithshka që mundën, për të poshtëruar emrin e Jezu Krishtit, duke e kthyer atë në fjalë mallkimi.

Ngado që të hedhësh sytë sot, do të gesh njerëz, që të këndojnë ty një këngë ankimi. P.sh. të thonë: „Tek ne në shtëpi, gjendja është e tmerrshme“ atëherë duhet të hapësh gojën e të thuash: „Jezusi mund ta ndryshojë këtë.“ Ose thonë: „Martesa ime po shkatërrohet!“ Atëherë hap gojën dhe thuaj: „Jezusi mund ta ndryshojë këtë.“

Ose thonë: „S'e merr dot me mend, sa telashe kam me fëmijët!“
Ti thuaj: „Jezusi mund ti ndryshojë ata.“

Kjo është gjithshka që duhet të thuash. Atëherë do të shohësh se si do rë rrjedhë rryma e ujit të gjallë nga jeta jote. Ose pyesin: „Vërtet mendon se Jezusi mund të bëjë diçka?“ Ti lere rrymën e ujit të gjallë të rrjedhë prej teje. Është më e thjeshtë kur ti fillon ta bësh këtë. Sa për fillim ti mund të thuash: „Jezusi mund ta ndryshojë këtë“, kur gjatë bisedës shfaqet diçka negative.

„Por, thua ti, si të bëj në rast se ata më pyesin për diçka që unë nuk e di!“ Thuaj vetëm atë që di. Gjithnjë mund të thuash: „Përgjigjen e pyetjes sate të veshtirë unë nuk e di, por unë di këto të tjerat...“ dhe tregoji diçka nga ato që të kanë ndodhur ty. Trego, çfarë të vërtete ke njohur ti. Jezusi tha: „*Ne themi atë që dimë*“ (Gjo. 3, 11). Ai nuk tha: „Ne themi atë që hamendësojmë.“ Dhe përse foli Pali? Ai foli për atë që dinte me siguri, për kryqëzimin, ringjalljen dhe ngjitjen në qiell të Jezu Krishtit (shih 1. Kor. 15, 3-4).

A e di ti sot se Jezu Krishti u kryqëzua për mëkatet e tua dhe për mëkatet e mbarë njerëzimit? A e di se ti mund të përjetosh faljen e mëkateve të tua nëse i lutesh atij në një pendesë të ndershme? A e di ti se Jezu Krishti u ngjall nga vdekja? A di diçka nga fuqia e ringjalljes së tij, e cila të ka ngritur nga „Vdekja“ e problemeve dhe shqetësimeve të tua? Atëherë ti di shumë. Kjo mjafton për të filluar një bashkëbisedim vërtet të vlefshëm për Praninë dhe Fuqinë e Jezu Krishtit! Ke informacion të mjaftë për ti sjellë njerëzit në udhën e kthimit, aty ku je dhe ti - kështu pra, silli ata në udhën e kthimit - gjer në amëshim!

Edhe diçka: Ai „një Samaritan“ nuk ishte infermier. Ai nuk

erdhi me gjilpërë peniciline dhe aparat oksigjeni. Ai vuri në dispozicion atë që pati. Ai tha: „Or mik, unë po të jap një copë pëlhure, që e grisa nga petkat e mia. Kam edhe pak vaj e verë në trastë. Pra, lermë të të ndihmoj më atë që më ndodhet, derisa të të shpie diku, ku do të kujdesen më mirë për ty.“

S'ka nevojë të kesh pesë tituj akademikë, për ti treguar dikujt diçka për Jezusin. S'është nevoja të synosh më tepër, vetëm fillo të japësh nga ajo që ti tashmë e zotëron. Fillo tani! Thuaj atë që di!

Ndoshta do të thuash: „Nuk kam aq sa duhet!“

Atëherë, merr më tepër. Prandaj janë shërbesat e Zotit! Prandaj ka libra kristianë dhe kasete. Detyra e parë e apostujve, profetëve, ungjilltarëve, pastorëve dhe mësuesve është, të formojnë anëtarët e bashkësisë, me qëllim që ata të përmbushin detyrën kryesore të trupit të Jezusit. Besimtarët duhet të fitojnë shpirtërat e njerëzve dhe ti çlirojnë ata nga presionet e djallit. Perëndia nuk ka asnjë plan B. Ky është plani i tij. Dhe ne ose e realizojmë atë, ose jo.

Kjo është porosia për ty, të fitosh shpirtëra. Ti ke marre fuqi, për ta kryer këtë pune. Vetëm nëse fiton njerëz për Jezusin, do të gjesh përmbushje personale në jetën tënde. Nëse nuk fiton shpirtëra, vëre vath në vesh, gurra e mëshires tek ti do të shterojë. Gjithashtu ka dhe një arsye të fundit të rëndësishme, përse ti duhet të fitosh shpirtëra.

Dhe kjo është...

Arësyeja Nr. 5

Njerëzit vdesin dhe shkojnë në ferr

Arësyeja e pestë e rëndësishme, përse ti duhet të fitosh shpirtëra është se njerëzit pa Jezusin vdesin dhe shkojnë në ferr. Në brezin tënd. Në qytetin tënd. Në lagjen tënde. Në familjen tënde! Tani. Dhe kjo është e përjetshme.

Kur ke qenë për herë të fundit në ndonjë varrim, a e ke paqë kufomën e personit të vdekur dhe a je përballuar me realitetin e vdekjes? Unë mendoj se na bën mirë, kur, rastësisht, pushojmë së menduari dhe e shohim vdekjen në fytyrë. Çfarë ndodhi në jetë ... ndodhi. Nuk ka më program përsëritës, që të mundësojë një shans të dytë. Vdekja është fundi i jetës mbi këtë tokë. Nuk kam patur asnjëherë përfytyrime për zjarrin e skëterrës. Kam dëgjuar rrëfime nga njerëzit që e kanë përjetuar zjarrin e skëterrës gjatë një vdekjeje të gënjeshtërt ose në një ngjarje pas vdekjes. Ata përshkruajnë një vend të ndëshkimit të përjetshëm, ku ka tortura njëmijë herë më të këqija se zjarri që të djeg fizikisht, sepse zjarri i skëterrës të mundon, por nuk ta zhduk ekzistencën. Është mallëkim i përjetshëm. Ndarje e përjetshme nga Perëndia. Ndarje e përjetshme prej gjithshkaje që kemi dëshiruar në jetë.

Shpesh pyes veten, përse nuk dëgjojmë më shumë predikime për ferrin? Për rreth njëzet vjet, predikuesit pushuan së foluri për ferrin. Shpirti i liberalizmit, humanizmit dhe pseudo-intelektualizmit depërtoi në botëkuptimin e të krishterëve dhe nuk predikohej më për gjakun e Jezusit dhe ferrin.

Unë sot theksoj, se ka një parajsë dhe një ferr. Atje zjarri s'uhet kurrë dhe ndërgjegja të bren papushim (Mar. 9, 44).

Ka një vend mundimesh të paprajshme dhe vdekjeje të përjetshme, një mallëkim të vazhdueshëm pa Perëndinë. Kjo është një e vërtetë qendrore e fjalës së Zotit; dhe fjala e Zotit ose është e gjitha e vërtetë, ose jo.

A të ka rënë ndonjëherë në mend, se Jezusi ka predikuar më tepër për ferrin dhe mënyrën se si ti shpëtosh atij, sesa për parajsën dhe gëzimin që ndjehet aty? Ferri është një realitet, dhe kjo është tamam koha kur ne duhet të vihemi përballë këtij fakti dhe të dimë si të sillemi në lidhje me këtë fakt në jetën e përditshme. Jo vetëm kaq, por ka edhe një ferr mbi tokë. Miliona njerëz e jetojnë atë cdo ditë, sepse ata çojnë një jetë pa Jezusin. Ata qysh tani përjetojnë dhimbje dhe tortura dhe praktikisht janë të vdekur të gjallë, sepse ata jetojnë të ndarë nga Perëndia.

Kjo pra do të thotë, se tani në këtë çast ndërsa ti lexon këtë libër, miliona njerëz jetojnë në ferr. Dhe shumica e tyre do të vdesin dhe do ta kalojnë kohën e amshimit në ferr dhe shuma përfundimtare e jetës së tyre do të jetë baras me zero. Asgjë nuk do të mbesë nga ekzistenca e tyre.

Unë kam konstatuar se, në një moment të caktuar të ditës, mund të nxjerr përfundimin se si do të mbarojë ajo ditë. Unë e filloj ditën me lutje. Unë filloj me fitore dhe pasditet e mia janë gjithnjë të mira. Por aty nga mesdita duket sikur arrij në një pikë vendimtare. Unë mund të vendos, që, ose dita të jetë pa asnjë të re, ose që të shkoj më tej me Shpirtin e shenjtë dhe dita ime të përfundojë me fitore.

Një ditë arrita në këtë pikë aty rreth orës tre pasdite. Isha ngritur që në pesë të mëngjesit dhe kisha punuar shumë tërë ditën. Aty nga gjysma e pasdites i kisha kryer punët dhe isha shumë i lodhur. Pra, shkova në shtëpi. Kur u ula në kolltukun tim të preferuar pyeta: „Zot, çfare pune duhet të

filloj në këtë pjesë të ditës që ka mbetur? Shpirti i shenjtë më urdhëroi ti telefonoja floktares sime që të shkoja atje për të prerë flokët. E çuditshme qe, se në të vërtetë, nuk kisha nevojë për prerje flokësh. Thjesht ndjehesha i detyruar në shpirt të telefonoja dhe të caktoja orar.

Thashë: „Sendi, nëse keni kohë sot pasdite, po vij të qeth flokët.“

Ajo ulëriu: „Ejani menjëherë!“

Kjo nuk ishte përgjigja e zakonshme, miqësore dhe plot respekt: „sigurisht, tani jam e lirë...“ Jo! Ky qe një urdhër, sepse ajo po ulërinte në telefon.

E pyeta: „Ç'ka ndodhur?“

Ajo me sqaroi me një frymë: „Na ka ardhur këtu një shtrigë apo dicka e ngjashme. E solli një nga punonjëset tona të reja. Ka kohë që është ulur në një qoshe dhe bën seanca spiritizmi. Nuk dimë ç'të bëjmë. Ejani menjëherë!“

Unë thirra sapo mbylla telefonin: „Fare e qartë! Lëvduar qoftë Perëndia!“ Pastaj murmurita: „Zot, tani besoj se e di çfare duhet të bëj në këtë pjesë të ditës!“ Hipa në makinë dhe u nisa. Kur arrita në sallonin e floktores gruaja, që nuk bënte punën e Zotit, kishte ikur. Por punonjësja që e kisthe sjellë atë në dyqan, ishte pushtuar nga Shpirti i shenjtë dhe qe ulur me Sendin në dhomën e pasme. Pra; unë gjendesha aty në çastin e duhur, kur duhet të vinte në botë një „bebe shpirtërore“! Nganjëherë, detyrohem të qesh, pasi njerëzit thonë: „Unë e ktheva këtë ose atë, kështu ose ashtu në rrugën e Perëndisë.“ Sepse në të vërtetë, këtë s'mund ta thotë askush. Shpirti i shenjtë ka punuar me vite me këta njerëz. Ai ka dërguar këtë ose atë për të gërrmuar rreth një peme më qëllim që të vijë një çast kur goditja e fundit e rrëzon pemën përtokë.

Dhe ai që jep goditjen e fundit, përgjithësisht, duket sikur e rrëzoi pemën. Por në të vërtetë ai vetëm sa dha goditjen e fundit. Dhe përveç kësaj, ai kurrë nuk mund të jetë druvari, ai është vetëm sèpata. Shpirti i shenjtë është ai që jep goditjen. Njeriu është vetëm një mjet punë në duart e Shpirtit të shenjtë.

Edhe atë ditë kështu ndodhi. Që prej shumë ditësh disa njerëz luteshin për këtë grua të re, bisedonin me të, dhe i jepnin dëshmi nga Jezusi. Unë vetëm sa u shfaqta në momentin e duhur, për ta udhëhequr atë në lutjen e dorëzimit të saj tek Perëndia. Atë pasdite, kur rrinim ulur në dhomën e pasme Zoti e shpëtoi atë mrekullisht. Ajo nuk mori vetëm informacion për Perëndinë.

Jo! Ajo u shpëtua mrekullisht. Dhe të dielën tjetër tek Kisha e Shkëmbit ajo doli para të gjithëve me lot në sy. U pranua në bashkësi, u pagëzua dhe u rrit në Krisht.

Përse ta tregoj unë ty këtë?

Sepse besoj se në çdo ditë të jetës tënde ka një çast, në të cilin ti mund të marrësh vendime të rëndësishme. Dita jote mund të mbarojë mirë ose keq dhe kjo varet nga ti, varet se si do të vendosësh ti në këtë pikë.

Dhe nëse mundohesh ashtu si duhet për këtë, do të shohësh ti vetë, se rruga më e mirë për të përfunduar ditën me fitore, është të ndërmarësh diçka aktive në drejtim të fitimit të shpirtërave. Ndoshta duhet vetëm ti shkruash dikujt një përshendetje të shkurtër. Ose ti telefonosh dikujt. Ose të shkosh tek dikush për vizitë... Ose të ftosh dikë për të ngrënë sëbashku. Ndoshta gjatë rrugës për në shtëpi, ti bësh vizitë dikujt që ndodhet i sëmurë në spital. Unë të premtoj: nëse në këtë pikë vendimtare të ditës ti do tregohesh i sigurt dhe besnik dhe do të vesh në jetë atë që tregon Shpirti i shenjtë,

për pasojë të besnikërisë sate do të shpëtojnë shumë shpirtëra.

Mund të ndodhë që të të duket, dikur puna jote vete dëm dhe nuk arrin atë që duhet. Por, megjithatë, ti bëje! Ndoshta asaj pemë që kërkon të rrëzojë Shpirti i shenjtë, ti i jep vetëm një goditje me sëpatë. Por, pa atë goditje, ky njeri do të ishte larguar një hap më shumë nga shpëtimi dhe parajsja dhe do të ishte një hap më pranë mallkimit dhe ferrit.

Çmoji këto momente vendimtare që vijnë gjatë ditës. Vendos të bësh diçka që i shpie njerëzit tek Jezusi. Vëre në jetë vendimin tënd dhe përjeto atë që bën Perëndia për ty!

Të bëhesh një rojtar i vërtetë

Kur isha adoleshent, zbulova një shkrim të bibles i cili ndryshoi jetën time përgjithmone. Dua ta mbyll këtë kapitull duke iu treguar këtë ndodhi.

„Ty, o njeri, të emëroj rojtar, që të paralajmërosh izraelitet për rrezikun që i pret. Kur të dëgjosh një lajm prej meje, duhet tua thuash atë izraeliteve, që të kuptojnë se çfarë i pret.

Kur të lajmëroj se një njeri i caktuar duhet të vdesë për shkak të veprave të tij të këqija, ti ke për detyre që ai ta marrë vesh dhe të këtë rast për tu përmirësuar dhe për të shpëtuar jetën e tij. Nëse nuk e paralajmëron ai do të vdesë vërtet, siç e meriton: por ty do të të kërkoj llogari si për një vrasje. Nëse e paralajmëron dhe ai nuk të kushton vemendje persëri do të vdesë, por ti ke shpëtuar jetën tëndë“ (Jehez. 3, 17-19).

Nëse dikush vjen dhe më thotë: „Unë jam rojtar“, më duket sikur dikush më hedh ujë të ftohtë në kurriz. Sepse me këtë, normalisht, ata duan të thonë se besojnë që janë thirrur prej Perendisë për të kritikuar kristianët e tjerë. Unë, në asnjë mënyrë, nuk jam i mendimit, se ndonjëri prej nesh është ngarkuar me detyrë rojtar, për të qënë gjyqtar mbi besimtarët e tjerë. Ne jemi thirrur, që ti inkurajojmë ata, të lutemi për ta dhe ti bekojmë ata. Ne nuk jemi thirrur, të kontrollojmë jetën e tyre. Ka vetëm një, që është ngarkuar me detyrën të na mbajë mua dhe ty në rrugë të drejtë. Dhe ky është Jezu Krishti.

Kjo vlen gjithashtu, veçanërisht për predikuesit dhe pastoret. Gjoni shkruan tek Apokalipsi, se Jezusi i mban si yje pastorët në duart e tij (shih Apk. 1, 20). Ai mund ti ngreje ata lart ose ti lërë të bien, ta mbyllë dorën ose ta hape. Ai vendos, çfarë do të ndodhë me ta. Ky është roli i tij. Ai të mbush ty me

frikën e shënjtë, nëse ti e kupton që gjendesh në dorë të Jezusit dhe që vetëm Perëndia është përgjegjës për jetën tënde dhe që ti përgjigjesh vetëm para tij. Ky është vendi i një respekti të shënjtë.

Të jesh-rojtar, në këtë varg, nuk do të thotë të jesh rojtar mbi pastorin tënd ose kryerojtar i njerëzve të tjerë në bashkësi. Kjo do të thotë të jesh rojtar mbi ata njerëz, që nuk e njohin Zotin Jezu Krisht, që nuk kanë lidhje personale me Perëndinë si Atë dhe që shkojnë në rrugën e mëkatit. Ata janë mëkatarët, për të cilët ti duhet të jesh rojtar dhe për të cilët të ka bërë Perëndia përgjegjës. Ky varg e thotë thjesht, që ti mban përgjegjësi për mëkatarët, nëse nuk i paralajmëron për ti çuar ata drejt një vendimi, që sjell shpëtimin e tyre. Ai do të vdesë në padrejtësi, por gjaku i tij do të përlyejë duart e tua.

Nga ana tjetër, nëse ti e paralajmëron mëkatarin dhe ai nuk i kushton rëndësi kësaj - nuk je i ngarkuar me gjatë me përgjegjësi.

Shkrimi thotë më tej:

„Edhe një njeri që gjer atëherë ka vepruar drejt, vihet në provë prej meje, largohet nga rruga e drejtë dhe fillon të veprojë keq, ai duhet të vdesë. Të gjitha të mirat që ka bërë gjer atëherë, nuk do të numurohen në të mirë të tij. Nëse e ke paralajmëruar, dhe ai ka ndërruar mendje atëherë do ta lejoj të jetojë, dhe, edhe ti ke shpëtuar jetën tënde“ (Jez. 3, 20-21).

Nëse sheh që vëllezërit dhe motrat e tua në krisht mëkatojnë, ke përgjegjësi ti paralajmërosh. Jo ti gjykosh. Jo ti poshtërosh publikisht. Jo ti tregosh me gisht. Ti ke një përgjegjësi, ti bësh sytë katër për ti paralajmëruar. Nëse sheh se vëllezërit dhe motrat mëkatojnë, dhe nuk i paralajmëron, je përgjegjës për ata. Por, nëse i paralajmëron- ti vetë, dhe ata nuk ta venë veshin - je i çliruar nga gjithë përgjegjësite.

Përveç kësaj, kur i paralajmëron; tregoji vëllezërve dhe motrave që janë shmangur nga rruga e drejtë,- ashtu siç ke bërë dhe me mëkatarët - çfarë do të bëjë Perëndia, nëse ata nuk ndryshojnë mënyren e të vepruarit. Mos u thuaj se ti do tu bësh këtë apo atë, ose ti kërcenosh në ndonjëfare mënyrë. Gjithashtu, mos u thuaj se do tu tregosh të tjerëve ose se çfarë masash do të marrë bashkësia ndaj tyre. Jo, vetëm tregoju bazat e Shkrimit të shenjtë, atë çka do të bëjë Perëndia.

të duhet - dhe kjo është Duhet me të madhe - të kesh një bazë biblike formimi, për tu treguar mëkatarëve dhe vëllezërve që kanë gabuar, se ajo që bëjnë ata, është e gabuar para syve të Perëndisë.

Një grumbull gjërash, që ndoshta nuk bëjnë pjesë në skemën tënde, nuk është e thënë të jenë mëkate para Perëndisë. Këtë duhet ta dallojmë. Jo gjithsecili duhet ti bëjë gjërat ashtu si ti apo unë. Gjithshka është në rregull, nëse kristianë të ndryshëm e zbatojnë në praktikë besimin e tyre në mënyra të ndryshme. Në fund të fundit, e rëndësishme është se çfarë mendon Perëndia për këtë. Është një veprim, një situatë apo një sjellje e caktuar mëkat para Zotit? A i ndan një sjellje e caktuar njerëzit nga Perëndia dhe a është ajo një shkak që ata të humbasin? Për këtë duhet ti paralajmërosh njerëzit. Dhe ti duhet të kesh një bazë të formimit biblik për paralajmërimin tënd. Duke i çliruar këta njerëz nga vdekja, ti çliron dhe shpirtin tënd që burimi jetësor i urtësisë në ty të mos pengohet. Ti qëndron i pastër përballë Perëndisë, dhe për këtë arsye mbi ty derdhet urtësia e Perëndisë.

Por, verë me kujdes se Zoti ti ka treguar qartë mundësitë, që jobesimtari apo vëllai që ka gabuar ta marrë seriozisht dhe ti verë veshin paralajmërimin tënd. Nëse ndodh kjo, nuk shpëton vetëm ti, por edhe personi tjetër. Jakobi e shprehte këtë pak me ndryshe: „Vëllezër! Nëse ndokush nga ju bie në mëkat,

atëherë shikoni që ta ktheni në rrugë të drejtë. Ju duhet ta dini se kush e kthen mekëtarin në rrugën e drejtë e shpëton nga vdekja dhe bën që ti falen mëkatet.“ (Jak. 5, 19-20)

Çështja kryesore këtu është: I trembesh me tepër Zotit se sa njeriut? Apo ke frikë me tepër nga ajo që do të mendojnë njerëzit sesa nga ajo që do të thotë një ditë Perëndia?

Pyetja se cilës duhet ti pergjigjemi patjetër është: A jam i përgatitur të shpall një paralajmerim, për të shpëtuar shpirtin tim dhe të marr pjesë në shpëtimin e shpirtërave të tjerë? Një nga historitë e Biblës, me e dashura për mua ndodhet në kapitullin e dytë të Ungjillit sipas Markut.

„Pas disa ditësh Jezusi u kthye ne Kafarnaum e pas pak, të gjethë e morën vesh se ai ishte në shtëpi persëri. U mbloodhën aq shumë njerëz sa që nuk kishte më vend, madje as pranë derës. Jezusi u predikonte atyre lajmin e mirë. Nderkohë katër njerëz i sollën një paralitik, por nuk arritën ta depërtonin deri tek Jezusi për shkak të turmës. Prandaj u ngjiten në çatinë e rrafshët dhe e hapen atë pikerisht mbi vendin ku gjendej Jezusi. Pastaj e ulën atë të shtrirë në vig nëpër vrimën e hapur.“ (Mar. 2, 1-4).

Ka një zhvillim të tillë etapash në këtë histori:

1. Pritja. Njerëzit janë të entuziazmuar. Ata i japin njeri-tjetrit lajmin se Jezusi është në shtëpi.
2. Shpallja. Shpallja e Jezusit në shtëpinë, e cila është mbushur plot e përplot, nxit disa për bashkëpunim.
3. Bashkëpunimi. Katër burra bien dakort dhe ndërmarin diçka për shokun e tyre të sëmurë.
4. Pajtimi. Rezultat i sjelljes së tyre është pajtimi. Shoku i tyre pajtohet me Perëndinë. Atij do ti falen mëkatet. Dhe shërimi i tij do të jetë kaq i plotë sa që ai mund të integrohet persëri plotësisht në shoqëri.

5. Konfrontimi. Pajtimi sjell konfrontim më ata që kundërshtojnë fjalët e Mesisë. Në kuptimin e vërtetë të fjalës, ky është konfrontim ndermjet Perendisë dhe Satanait.

6. Zbulesa e pushtetit të Perendisë. Tek ky lloj konfrontimi ne përjetojmë gjithmonë pushtetin e Perendisë, që e mposht armikun. Rezultat i kësaj ngjarjeje që, se një njeri u shëruea dhe u shpëtua. Në lidhje me këtë Mesia thotë: „Unë nuk kam ardhur të ftoj, në mbreterinë e Zotit ata që hiqen si të drejtë, por ata që e pranojnë se janë mëkatarë“ (Mk. 2, 17).

Miku im, me këtë punë jemi ngarkuar ne sot: Nëse secili prej nesh sjell të dielën në sherbesen e Zotit një njeri, me qëllim që ky njeri të shërohet e të shpëtohet, në bashkësitë tona nuk do të kishe ku të hidhje kokrren e mollës!

Unë e bëkoj atë ditë kur do të ndodhë kjo gjë! Dhomat e bashkësive tona do të mbushëshin aq sa të mos kishte vend! Dhe do të dëgjonim rrefime për shërime dhe shpëtime, siç nuk kemi dëgjuar kurrë!

Njoftimi yne për mëkatarët është ky: ejani dhe pendohuni! Dhe nëse sjellim njerëz tek Jezusi, dëgjojmë herë pas herë çfarë thotë Jezus Mesia: „Të janë falur mëkatet... Ngrihu, merre vigun dhe ec!“ (Mk. 2, 5-11).

Njeriu i urtë është një fitues shpirtërash. Në fakt gjëja më e urtë që mund të bësh, është të fitosh shpirtëra! E ka thënë vete Perendia!

LE TË LUTEMI PËR KËTË!

Atë, të lutem të më japësh kurajo që të bëhem fitues shpirtërash. Unë dua të jem njeri i urtë. Unë dëshiroj që urtësia jote të rrjedhe në jetën time. Unë dëshiroj të fitoj shpirtëra për ty. Më jep fuqi aty ku e ndjej veten të dobët. Jepmë inisiative aty ku e ndjej veten të druajtur. Jepmë guxim aty ku kam frikë. Të lutem në emër të Jezusit. Amen.

**Studime biblike të shkurtëra vijuese gjendët në shtëpi
botuese Josua:**

Nr.2 - Pagëzime me Shpirtin e Shenjtë

Nr.5 - Pagëzime me ujë

Adresa e porosisë:

Bashkësia "Joshua"

Lagja "Partizani"

Rr. "Brigada 15", No. 17

Elbasan

ALBANIA

Josua Verlag im

Christlichen Missionswerk „Josua“

Kirchsteig 6

12524 Berlin

GERMANY

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Larry Lea është pastor në bashkësinë „Church on the Rock“ në Rockwall, Texas, të cilën ai e themeloi më 1980 dhe që sot numuron 11.000 anëtarë.

Ai është mbajtës i njohur referatesh në konferenca dhe mësues biblik dhe autor librash të ndryshëm. Veçanërisht i njohur Larry Lea është bërë me bestsellerin e tij: „A nuk mund të rrini një orë zgjuar me mua?“

Kjo broshurë që kemi në duar është një kapitull nga libri i tij „Nëse dikujt i mungon urtësia...“

Këtu përshkruhet në mënyrë bindëse dhe praktike domosdoshmëria për të fituar njerëz për Jezusin.

Falenderojmë „Fjalë të jetës“ për miratimin e botimit të kësaj pjese.

